fik leveret der, var af en saadan Beskaffenhed, at Enhver kunde være tjent dermed, thi den kunde i fuld Udstrækning vedligeholde deres Sundhed og Kraft. Jeg vil fremdeles gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at, naar en Officer nu har 360 Rd. i Gage — den Gang havde en Sekondlieutenant kun 240 Rd. i Gage —, og der derfra drages, hvad der fordres til hans Kvarter og Uniformering og alle de andre Extraudgifter, som gaa forud for det, som han skal have til sit Underhold, saa er dette for de underordnede Officerer ingenlunde Mere, end de Meniges Lønning er for dem. Naar det desuden er Tilfældet — og det var blandt Andet den Gang Tilfældet med mig — at en saadan Officer ved Siden deraf har Familie at underholde, saa ere de Menige gunstigere stillede end de lavest lønnede Officerer. Det er jo imidlertid ikke dette, som der her er Tale om. Under Forhandlingerne her har jo ethvert Medlem i Salen det Maal for Øie at være human, retfærdig og billig overfor de Individer, hvis Interesser staa paa Spil; men ved Siden deraf have vi ogsaa at afveie vore Pligter, ikke alene overfor Statskassen men ogsaa overfor den Valgkreds, som vi repræsentere, og ved Afveiningen af disse forskjellige modstaaende Pligter have vi ikke anden Kontrol end vor Samvittighed. Jeg anser det derfor for at være i høieste Grad oprørende, naar en ærlig, oprigtig og varm Udtalelse af, hvad man anser for det Rette, skal blive udsat for den Slags Domme, som vi have været Vidne til er sket baade i og udenfor Salen.

Formanden: Det ærede Medlem indledede sit Foredrag med, at han ikke kunde tage den Henstilling til Efterfølgelse, som var gjort af Formanden. Det glæder mig imidlertid, at det ærede Medlem dog i det Hele taget har gjort dette; thi jeg fritages derved for at opfylde den ubehagelige Pligt at maatte kalde det ærede Medlem til Orden.

K. Pedersen: Det er en beklagelig Kjendsgjerning, at, naar man kommer til Behandlingen af Lønninger for de Underordnede i Hæren, antager Diskussionen i Almindelighed en anden Karakter, end man egentlig kunde finde ønskelig. Dette har naturlig sin Grund i, at man undertiden ikke ser paa Forholdene, saaledes som de foreligge, og at man ser mere paa Individerne. Naar man nu vil betragte, hvorledes Forholdet tidligere har stillet sig for Underkorporaler og Menige, og naar man vil spørge, om deres Lønning har staaet i et passende Forhold til Livsfornødenhedernes Pris, saa er dette et Spørgsmaal, som man ikke har kunnet besvare med et bestemt Ja eller Nei. Og hvorfor det? Fordi Livsfornødenhederne for de Forskjellige ere forskjellige. For at komme til en tilnærmelsesvis nogenlunde rigtig Bedømmelse af, hvad der er nødvendigt, maa man tage hele vor øvrige sociale Stilling i Betragtning for at se, hvorledes man lever saadant jevnt og tarveligt til daglig Brug. Og ifølge de Forhold, hvorunder vore Arbeidere leve, kan man dog vistnok ikke sige Andet end, at Staten samtidig med Udviklingen af vore Arbeiderforhold og en bedre Levevis for Arbeiderne, har sørget for, at Armeens Underordnede have faaet en tilsvarende Forbedring. Jeg skal i dette Øieblik vel vogte mig for at afgjøre, om det, der gives, er tilstrækkeligt for det enkelte Individ eller ikke. Men naar man nu hører Udtalelser og hører Regnestykker opstillede, saa tror jeg, at man hverken kan bekræfte eller bestride dem, da alle Slags Regnestykker af den Natur kun ere Theorier; det er ikke muligt her at opstille et sligt Regnestykke, der gjælder for Alle. Dette kunne kun de, som selv daglig leve i de Forhold, hvorom der er Tale. Det Regnestykke, vi hørte af det ærede Medlem for Ribe Amts 1ste Valgkreds (Th. Kruse), vil jeg paa ingen Maade bestride. Han sagde, at han talte af Erfaring, da han havde en Søn, der var Militær, men det er kun en temmelig ringe Erfaring, der erhverves ved, at en Søn skriver hjem til sin Fader: Jeg bruger det og det. Jeg skal tilføie, at den Erfaring, som en Mand kan erhverve sig i 6 Maaneder, anser jeg ikke for nogen stor Erfaring med Hensyn til, hvad en Soldat behøver for at kunne leve, og jeg tror, derfor ikke, at man kan bygge paa den Erfaring, som kan erhverves i en saadan Tid. Overfor det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Ankjær), som opstillede sin Smørberegning, gjorde det ærede Medlem, jeg først nævnte, opmærksom paa, at den dog maaske var noget for høi, og han kom til at udtale: Lad mig se den, der kan leve af under 7 ß Smør om Dagen. Med Hensyn dertil, vil jeg tillade mig at henvise det ærede Medlem til de Oplysninger om Arbeidernes økonomiske Vilkaar i Danmark, som ere meddelte os, thi deraf vil det ærede Medlem kunne se, hvad en Arbeidsmand selv har opstillet desangaaende. (En Stemme: Er det paalideligt?) Ja, hvad en saadan praktisk Mand selv skriver, har jeg i alt Fald lige saa stor Tiltro til, som jeg har til — jeg vil ikke sige: hvad det ærede Medlem i sin Fantasi opstiller, men til, hvad det ærede Medlem udtaler. Den omtalte Arbeider kommer der til det Resultat, at man kan beregne Smør og Fedt til 5 Individer om Ugen til 72 ß. Han regner 1 Pund Smør og 1 Pund Fedt til 72 ß., hvilket altsaa udgjør $14^2/_5$ ß. pr. Individ om Ugen. Nu vil jeg dog nok spørge det ærede Medlem, om dette dog ikke er temmelig langt fra hans Beregning af 7 ß. om Dagen, og her have vi jo en Arbeidsmand, som selv har opgivet, at der kan leves for $14^2/_5$ ß. til Smør og Fedt om Ugen pr. Individ. Nei, mine Herrer, det er blevet sagt af det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær) — og jeg billiger fuldstændig den Varme, som han taler med, naar han kommer til den Slags Spørgsmaal, fordi det viser, at han